

ducta ad similitudinem imbecillitatis humanæ. Nam et perturbatis animis inducuntur : accepimus enim deorum cupiditates, ægritudines, iracundias. Nec vero (ut fabulæ ferunt) dii bellis præliisque caruerunt. Nec solum, ut apud Homerum, cum duos exercitus contrarios alii dii ex alia parte defenderent¹, sed etiam ut cum Titanis, aut cum Gigantibus sua propria bella gesserunt. Hæc et dicuntur et creduntur stultissime, et plena sunt vanitatis summæque levitatis. » Ecce interim quæ confitentur qui defendunt deos gentium. Deinde cum hæc ad superstitionem pertinere dicat, ad religionem vero, quæ ipse secundum Stoicos videtur docere : « (Non enim philosophi solum, inquit, verumetiam majores nostri superstitionem a religione separaverunt. Nam qui totos dies precabantur, inquit, et immolabant, ut sibi sui liberi superstites essent, supersticiosi sunt appellati²) : » quis non intelligat eum conari, dum consuetudinem civitatis timet, religionem laudare majorum, eamque a superstitione velle sejungere, sed quomodo id possit non invenire? Si enim a majoribus illi sunt appellati supersticiosi, qui totos dies precabantur et immolabant, numquid et illi qui instituerunt (quod iste reprehendit) deorum simulacra diversa ætate et veste distincta, deorum genera, conjugia, cognationes? Hæc utique cum tanquam superstitione culpantur, implicat ista culpa majores talium simulacrorum institutores atque cultores : implicat et ipsum, qui quantolibet eloquio se in libertatem nitatur evolvere, necesse habebat ista venerari; nec quod in hac disputatione disertus insonat, mutire auderet in populi concione. Agamus itaque Christiani Domino Deo nostro gratias, non cœlo et terræ, sicut iste disputat, sed ei qui fecit cœlum et terram; qui has superstitiones quas iste Balbus velut balbutiens vix reprehendit,

¹ Homer. Iliad. xx. — ² Lactant. lib. iv, c. 28.

per altissimam Christi humilitatem, per Apostolorum prædicationem, per fidem Martyrum pro veritate morientium et cum veritate viventium, non solum in cordibus religionis, verumetiam in ædibus superstitionis libera suorum servitute subvertit.

CAPUT XXXI.

De opinionibus Varronis, qui, reprobata persuasione populari, licet ad notitiam veri Dei non pervenerit, unum tamen Deum colendum esse censuerit.

I. Quid ipse Varro, quem dolemus in rebus divinis ludos scenicos, quamvis non iudicio proprio, posuisse, cum ad deos colendos multis locis velut religiosus hortetur, nonne ita confitetur non se illa iudicio suo sequi, quæ civitatem romanam instituisse commemorat, ut si eam civitatem novam constitueret, ex naturæ potius formula deos nominaque eorum se fuisse dedicaturum non dubitet confiteri? Sed jam quoniam in vetere populo esset, acceptam ab antiquis nominum et cognominum historiam tenere, ut tradita est, debere se dicit, et ad eum finem illa scribere ac perscrutari, ut potius eos magis colere, quam despiciere vulgus velit. Quibus verbis homo acutissimus satis indicat non se aperire omnia, quæ non sibi tantum contemptui essent, sed etiam ipsi vulgo despicienda viderentur, nisi tacerentur. Ego ista conijcere putari debui, nisi evidenter alio loco ipse diceret de religionibus loquens, multa esse vera, quæ non modo vulgo scire non sit utile, sed etiam tametsi falsa sunt, aliter existimare populum expediat, et ideo Græcos taletas ac mysteria ta-

citurnitate parietibusque clausisse. Hic certe totum consilium prodidit velut sapientium, per quos civitates et populi regerentur. Hac tamen fallacia miris modis maligni dæmones delectantur, qui et deceptores et deceptos pariter possident, a quorum dominatione non liberat nisi gratia Dei per Jesum Christum Dominum nostrum.

II. Dicit etiam idem auctor acutissimus atque doctissimus, quod hi soli ei videantur animadvertisse quid esset Deus, qui crediderunt eum esse animam motu ac ratione mundum gubernantem. Ac per hoc, etsi nondum tenebat quod veritas habet; Deus enim verus, non anima, sed animæ quoque est effector et conditor: tamen si contra præjudicia consuetudinis liber esse posset, unum Deum colendum fateretur atque suaderet, motu ac ratione mundum gubernantem: ut ea cum illo de hac re quæstio remaneret, quod eum diceret esse animam, non potius et animæ creatorem. Dicit etiam antiquos Romanos plus (21) annos centum et septuaginta deos sine simulacro coluisse. « Quod si adhuc, inquit, mansisset, castius dii observarentur. » Cui sententiæ suæ testem adhibet inter cætera, etiam gentem Judæam: nec dubitat eum locum ita concludere, ut dicat, qui primi simulacra deorum populis posuerunt, eos civitatibus suis et metum dempsisse, et errorem addidisse; prudenter existimans deos facile posse in simulacrorum stoliditate contemni. Quod vero non ait: « Errorem tradiderunt; » sed, « Addiderunt; » jam utique fuisse etiam sine simulacris intelligi vult errorem. Quapropter cum solos dicit animadvertisse quid esset Deus, qui eum crederent animam mundum gubernantem, castiusque existimat sine simulacris observari religionem, quis non videat quantum propinquaverit veritati? Si enim aliquid contra vetustatem tanti posset erroris, profecto et unum Deum, a quo mundum crederet gubernari, et sine simu-

lacro colendum esse censeret; atque in tam proximo inventus facile fortasse de animæ mutabilitate commoneretur, ut naturam potius incommutabilem, quæ ipsam quoque animam condidisset, Deum verum esse sentiret. Hæc cum ita sint, quæcumque tales viri in suis litteris multorum deorum ludibria posuerunt, confiteri ea potius, occulta Dei voluntate, compulsi sunt, quam persuadere conati. Si qua igitur inde a nobis testimonia proferuntur, ad eos redarguendos proferuntur, qui nolunt advertere de quanta et quam maligna dæmonum potestate nos liberet singulare sacrificium tam sancti sanguinis fusi et donum Spiritus impertiti.

CAPUT XXXII.

Ob quam speciem utilitatis principes gentium apud subjectos sibi populos falsas religiones voluerunt permanere.

DICIT etiam de generationibus deorum magis ad poëtas, quam ad physicos fuisse populos inclinatos; et ideo et sexum et generationes deorum majores suos, id est, veteres credidisse Romanos, et eorum constituisse conjugia. Quod utique non aliam ob causam factum videtur, nisi quia hominum velut prudentium et sapientium negotium fuit populum in religionibus fallere, et in eo ipso non solum colere, sed imitari etiam dæmones, quibus maxima est fallendi cupiditas. Sicut enim dæmones nisi eos, quos fallendo deceperint, possidere non possunt; sic et homines principes, non sane justis, sed dæmonum similes ea, quæ vana esse noverant, religionis nomine populis tanquam vera

suadebant, hoc modo eos civili societati velut artius alligantes, quo similiter subditos possiderent. Quis autem infirmus et indoctus evaderet simul fallaces, et principes civitatis, et dæmones?

CAPUT XXXIII.

*Quod iudicio et potestate Dei veri omnium regum
atque regnorum ordinata sint tempora.*

DEUS igitur ille felicitatis auctor et dator, quia solus est verus Deus, ipse dat regna terrena et bonis et malis. Neque hoc temere et quasi fortuito, quia Deus est, non fortuna; sed pro rerum ordine ac temporum occulto nobis, notissimo sibi: cui tamen ordini temporum non subditus servit, sed eum ipse tanquam dominus regit, moderatorque disponit. Felicitatem vero non dat, nisi bonis. Hanc enim possunt, et non habere et habere servientes, possunt et non habere regnantes. Quæ tamen plena in ea vita erit, ubi nemo jam serviet. Et ideo regna terrena et bonis ab illo dantur, et malis; ne ejus cultores adhuc in propectu animi parvuli hæc ab eo munera quasi magnum aliquid concupiscant. Et hoc est sacramentum Veteris Testamenti, ubi occultum erat Novum, quod illic promissa et dona terrena sunt: intelligentibus et tunc spiritualibus, quamvis nondum in manifestatione prædicantibus, et quæ illis temporalibus rebus significaretur æternitas, et in quibus Dei donis esset vera felicitas.

CAPUT XXXIV.

De regno Judæorum, quod ab uno et vero Deo institutum atque servatum est, donec in vera religione manserunt.

ITAQUE ut cognoscerentur etiam illa terrena bona, quibus solis inhiant qui meliora cogitare non possunt, in ipsius unius Dei esse posita potestate, non in multorum falsorum, quos colendos Romani antea crediderunt, populum suum in Ægypto de paucissimis multiplicavit, et inde signis mirabilibus liberavit. Nec Lucinam mulieres illæ invocaverunt, quando earum partus, ut miris modis multiplicarentur, et gens illa incredibiliter cresceret, ab Ægyptiorum persequentium, et infantes omnes necare volentium manibus ipse liberavit, ipse servavit¹. Sine dea Rumina suxerunt; sine Cunina in cunis fuerunt; sine Educa et Potina escam potumque sumpserunt: sine tot diis puerilibus educati sunt; sine diis conjugalibus conjugati; sine cultu Priapi conjugibus mixti. Sine invocatione Neptuni mare transeuntibus divisum patuit, et sequentes eorum inimicos, fluctibus in se redeuntibus, obruit². Nec consecraverunt aliquam deam Manniam, quando de cælo manna sumpserunt; nec quando sitientibus aquam percussa petra profudit³, Nymphas Lymphasque coluerunt. Sine insanis sacris Martis et Bellonæ bella gesserunt, et sine victoria quidem non vicerunt, non eam tamen deam, sed Dei sui munus habuerunt. Sine Segetia segetes, sine Bubona boves, mella sine Mellona, poma sine Pomona; et prorsus

¹ Exod. 1, 15. — ² Id. xvi. 15. — ³ Id. xvii, 6.

omnia, pro quibus tantæ falsorum deorum turbæ Romani supplicandum putaverunt, ab uno vero Deo multo felicius acceperunt. Et si non in eum peccassent impia curiositate, tanquam magicis artibus seducti, ad alienos deos et ad idola defluendo, et postremo Christum occidendo, in eodem regno, etsi non spatiosiore, tamen feliciore mansissent. Et nunc quod per omnes fere terras gentesque dispersi sunt, illius unius veri Dei providentia est: ut quod deorum falsorum usquequaque simulacra, aræ, luci, templa evertuntur, et sacrificia prohibentur, de codicibus eorum probetur quemadmodum hoc fuerit tanto ante prophetatum; ne forte, cum legeretur in nostris, a nobis putaretur esse confictum. Jam quod sequitur in volumine sequenti videndum est, et hic dandus hujus prolixitatis modus.

LIBER V¹.

INITIO DE TOLLENDÆ FATI OPINIONE AGIT, NE DEMUM EXISTANT QUI ROMANI IMPERII VIRES ET INCREMENTA, QUÆ NON POSSE DIIS FALSIS ASCRIBI SUPERIORE LIBRO MONSTRAVIT, REFERRE IN FATUM VELINT. INDE AD QUESTIONEM DE PRÆSCIENTIA DEI DELAPSUS, PROBAT LIBERUM NOSTRÆ VOLUNTATIS ARBITRIUM PER EAM NON AUFERRI. POSTEA DE MORIBUS ROMANORUM ANTIQUIS DICIT, ET QUO EORUM MERITO, SIVE QUO DEI JUDICIO FACTUM SIT, UT ILLIS AD AUGENDUM IMPERIUM DEUS IPSE VERUS, QUEM NON COLEBANT, ADJUTOR FUERIT. DOCET POSTREMO QUÆ VERA DUCENDA SIT FELICITAS CHRISTIANORUM IMPERATORUM.

PRÆFATIO

QUONIAM constat omnium rerum optandarum plenitudinem esse felicitatem, quæ non est dea, sed donum Dei; et ideo nullum deum colendum esse ab hominibus, nisi qui potest eos facere felices; unde si illa dea esset, sola colenda merito diceretur: jam consequenter videamus, qua causa Deus, qui potest et illa bona dare, quæ habere possunt etiam non boni, ac per hoc etiam non felices, romanum imperium tam magnum tamque diuturnum esse voluerit. Quia enim hoc deorum falsorum illa, quam colebant, multitudo non fecit, et multa jam diximus, et ubi visum fuerit opportunum esse, dicemus.

¹ Scriptus an. 415. — ² Vide D. Guillon, tom. XXI, p. 223-235.